

Orosháza, 1900. május 7. – Orosháza, 1954. március 25.

Szülei agrárproletárok voltak. Az elemi iskola elvégzése után neki is nyomban dolgoznia kellett, kiskanász, majd kisbéres lett. 1919-ben önként jelentkezett vöröskatonának, a harcok során megsebesült. A Tanácsköztársaság bukása után bujkálni kényszerült. 1920-ban tért haza, a cirokseprűgyárban kapott munkát. Csakhamar belépett az Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, 1924-től egy ideig a helyi szervezet alelnöke volt, 1932-től pedig a végrehajtó bizottság tagja. 1932-1944-ig a földmunkások orosházi csoportjának elnöke. Szervezőmunkája során gyakran került összeütközésbe a helyi hatalommal, rendőri megfigyelés alá helyezték, de tartósabb büntetést nem tudtak kimérni. Viszont gyakran volt munkanélküli, ami sok gondot okozott a családjának. Orosháza 1944. október 8-i felszabadítása után részt vett a városi közigazgatás ujjaszervezésében, a gazdasági élet megindításában. Október 14-én ott volt a kommunista pártszervezet alakuló ülésén, bekerült az első pártvezetőségbe. 1944-ben a szakszervezetek képviseletében beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945 tavaszán az orosházi földigénylő bizottság elnöke lett. 1946-1949-ig városi képviselő-testületi tag. 1947-től, mint függetlenített funkcionárius a Földmunkások és Kisbirtokosok Országos Szövetségének, illetve jogutódjának, a Dolgozó Parasztok és Földmunkások országos Szövetségének lett tisztségviselője. 1949-től különböző járási és megyei szintű, főként mezőgazdasági jellegű intézménynél, illetve vállalatnál dolgozott vezető beosztásokban.